

העם

החגיגה שלא היתה

בישראל שולטים האנשים שהתנגדו לחוויה השלום. תומכיו נעלמו.

מאמצים גדולים נעשו השבוע כדי להפוך את יום-השנה העשירי לחוויה שלום עם מצריים לחגיגה. אמצעייה-תיקשורת גוייסו כולם. אבל החגיגה לא היתה.

הדבר לא יכול היה להצליח, מפני שלא היה אמיתי. יוצרי החווה ותומכיו לא היו בשילטון בישראל. נכון להיפך. השלושה והשניים. מדיניות ישראל נתונה עתה באופן כמעט-בל-עדי בידי שני האישים הבולטים ביותר שהתנגדו לחווה עם מצריים: יצחק שמיר ומשה ארנס.

הדבר נראה כמיקרה, אך אינו יכול להיות מיקרי. מי שהתנגד לשלום עם מצריים, כווראי מתנגד לכל שלום נר-סף, שעבורו יש לשלם מחיר גבוה עוד יותר. חגיגת-שלום, שעליה אמורים לני-צח מתנגדיה-שלום, היא בכחית בר-יה.

מה קרה לאבות-המולידים של החו-ה בישראל?

● מנחם בגין, אבי החווה מצד ישר-אל, לקה כדרכו פסיכוסטי וסגור בר-יה רתו ברחוב צמח. המילים שנשחטו ממנו השבוע היו חסרי-משמעות.

● משה דיין נפטר, אחרי שלקה ב-מפח-נפש כרוני. יתכן שמצבו הנפשי

אנוור אל-סאדאת נרצח, עוזרו וקי-רוביו הורחקו מעמדות-המפתח. יורשו וממשיכ-דרכו הוא אדם זהיר.

ההבטחה הכלולה בחוזה-השלום התי-קיימה כולה. יש שלום בין ישראל ומצ-ריים. אין אבידות ואין סכנות בגבול-הדרומי של ישראל.

אולם ההבטחה הגדולה יותר, שהי-תה טמונה בכיקורו ההיסטורי של סא-דאת, לא התקיימה. השלום הגדול, שא-מור היה לתת טעם ומשמעות לשלום הקטן, לא קם. כי שלום זה יתכן רק עם הפלסטינים.

סאדאת ידע זאת. חוסני מובראכ יו-דע זאת. עוד וייצמן יודע זאת. אולם בישראל שולטת כיום קבוצת המתנג-דים לחוזה-השלום.

מיפילגות

עיסקה צינית

הרמוקרטיה

הישראלית הופכת

לקאריקטורה. שום

דבר אינו נדון לגופו.

העסקנים שולטים

בכל.

ישראל היא פרוציה של מיפילגות. להלכה שולטות בה הכנסת והממשלה. למעשה נחתכים הרברים בין מוקרי-הכוח המיפלגתיים והפנים-מיפלגתיים.

"אני מוכן לדבר רק איתם!"

החמיר את מצבו הגופני ותרם להתמור-טות הפיסי.

● עוד וייצמן, האדם המזוהה עם החווה יותר מכל ישראלי אחר, נשאר פעיל כחיים המדיניים. אך הוא נדחק הצידה. אין הוא נמנה עם צמרת מיפ-ילגתו. כוויכוחים על החלפת ההנהגה אין שמו מוזכר כלל.

וייצמן היה נץ קיצוני לפני ביקורו המהמם של אנוור אל-סאדאת. בארץ הוא דגל בארץ-ישראל השלמה. בעת הביקור שינה כדרגע את כל השקפתו. בכל צמרת ישראל היה היחיד שהבין את גודל ההזדמנות שנפתחה לפני ש-ים. ראל, שאמין כי נפתח עררי-שמיי. העובדה שאיש זה כמעט נעלם מן הנוף הפוליטי, ונראה כרוח-הפאים מן העבר, מלמדת על התהליך כולה.

שלוש קבץ וגדול. כצד המצרי המצב פחות דרמטי, אך גם שם נעלמו אבות החווה. מכולם נותר רק אחד: שר-המדינה לענייני-חוץ, בוטרוס בוטרוס-ע'אלי, הקופטי הממולח שופע-החוכ-מה, המתאים את עצמו לכל מצב.

כל מה שלא רצית לדעת על המאבק על רשות-השידור ושלא רצית גם לשאול

מדי נגד מדי ומדוע

בעיתון הארץ, נראתה כאילו היא לקר-חה מסרט אחר לגמרי. היא נראתה כאילו היא לקוחה מתוך מסע-בחירות מתוחכם לראש מועצה מקומית, או לראשות-הממשלה.

אל תתן להם לכבוש את המסך! פתחה המודעה. אם אתה רוצה רדיו הוגן וטלוויזיה הוגנת — אורי פורת הוא האישי! אורי פורת חייב להמשיך במשימה כדי שגם קולך יישמע! הצ-טרפו אלינו לדרישה לאפשר לאורי פורת להשלים את המלאכה! איזו מלאכה האם זה איום או הבטחה?

קשה להאמין שעל מיזבן משרת מנכ"ל רשות-השידור יקריב המערך או הליכוד את הקואליציה. קשה להאמין שרבותו של כל צד בעמדותיו באופן עיקש ובבלתי-מתפשר תוביל בסופו של דבר למשבר ממשלתי. קשה להאמין שמישרת מנכ"ל רשות-השידור תהיה הרגל העקרוני והאידיאולוגי שעליו ישעליו לא יהיה שום צד מוכן לוותר, ושעליו יהיו שני הצדדים מוכנים להילחם עד המישרה האחרונה. קשה להאמין, אורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור, סיים את כהונתו — קדנציה בת חמש שנים — ב-7 באפריל. לפי ההסכם הקואליציוני חייב המנכ"ל הבא להיות איש-הליכוד, כשיור-הרשות הוא איש המערך.

כאשר הציץ המערך, לפני חודשים אחרים, את אהרון הראל, ח"כ לשעבר, לתפקיד יו"ר הרשות, הצביעה הממש-לה פה-אחור בעד המינוי. איש אמשי-הליכוד לא עירער על הבחירה. אולם כיום, כאשר עומדת בחירתו של מנכ"ל חדש על הפרק, עושה איש-המערך, יצ-חק נבון, שריי, ומודיע באופן פסקני וח"מ-שמעי: "רק לא פורת". יתכן שהודעתו זו של נבון, לפני שבועות אחרים, היא שפרצה את הסכר והיוותה את אות-הפתחה למהלכים שכוא אחר-כך, והמתקדמים מאז מדי-עות קטנות בעמודים האחרונים, לירי-עות גדולות בעמודים הראשונים של העיתונים היומיים.

ככל שבנון נראה נחרץ והחלטי יותר בדעתו, כך מאמץ גם הליכוד את שריי

אין ספק שהנושא הראשון שיעלה על סדר-היום בפגישה שבין יצחק שמיר, ראש ממשלת-ישראל, לבין ג'ר-רג' בוש, נשיא ארצות-הברית, יהיה מי-נויו של מנכ"ל רשות-השידור.

גורמים המקורבים לראש-הממשלה יודעו לספר כי הנושא כבר נדון בשי-חותיו של משה ארנס, שרי-החוק, כי ביקורו בווינגטון עם אנשי-הממשלה בכירים.

ראש-הממשלה נוטה להסכים לקיום ועידה בינלאומית שתרון במינוי הב-

מאת
ענת סרגוסטי

כיר, והוא יסביר לבוש כי המשאומתן הישיר בין הליכוד והמערך בנושא זה נכשל עד כה. שמיר יבקש מן האמ-ריקאים לפעול אצל הרוסים כדי שאלה בכירים בלישכת שמיר אמרו, שלא לציטוט, כי זוהי הסיבה העיקרית לני-סיעתו של שמיר לווינגטון דווקא בעיתוי זה, וכי נושא השלום הוא רק הסוואה תיקשורתית.

הוויכוחים על שלמות ארץ-ישראל, האינתיפאדה, התהליך השלום, נסיעתו של שמיר לווינגטון, מאורעות טאבה, המצב הכלכלי המערער, תאונות-הרר-רכים — הכל נדחק לשוליים, והוויכוח כיום מינוי מנכ"ל הרש-השידור תפס את המקום המרכזי. על עניין זה יקום או יפול דבר.

כאשר זה המצב, אין הרתיים מפג-רים לעולם. הם תבעו מעמד של צד-שלישי לעיסקה: כסף למוסדות שלהם, המהווים למעשה מוקרי-כוח מיפ-ילגתיים בהסוואה של מוסדות-חינוך. אסימונים במישחק. שיטה זו היא השחיתות בהתגלמותה. פירושה ששום בעייה לאומית או חברתית אינה יכולה עוד להידון לגופה, לטובת המ-דינה, וכל בעייה הופכת אסימון במיש-חקה-פוקר של המיפלגות.

הדבר בא לירי גילוי נוסף, מאוס עוד יותר, בוויכוח על מינוי מנכ"ל רשות-השידור. גוף מנופוליטי זה חולש על אחת מעמדות-המפתח של החברה המודרנית: המידע. האינטרס הלאומי מחייב להפקיד עמדה זו בידי אישיות שהיא מעל לריב המיפלגות, אישיות לאומית שהיא משיכמה ומעלה, ושכלל חלקי הציבור יכול להיות אמון בה.

באוירה הצינית הקיימת, מישאלה כוו יכולה לעורר רק צחוק. על המישרה התגלה השבוע התמקחות צינית (ראה כתבה), מלווה במאבקי-כוח בין מיפל-גות ועסקנים.

שיטה זו אינה מביאה רק לירידה מתמדת של כל השורות הלאומיים והחברתיים, אלא גם לציניות של הצי-בור. המישטר הרמוקרטי הופך לנגד-עיניו לקאריקטורה מאוסה. בכך כרוכה סכנה ממאירה לעתיד החברה הישר-אית.

הכגנות

יום זיכרון

יום האדמה הוא יום זיכרון
של תיזכורת לאחד
מענשי-האיוולת
הגדולים בתולדות
המדינה.

יום-האדמה הוא יום-הזיכרון לכמה אזרחים ערביים, שנהרגו ב-30 במארס 1976 כאשר הפגינו נגד הפקעת אר-מות.

בדיעבד הפך יום-האדמה ליום הלי-אומי של הציבור הערבי בישראל, היום שבו התבגר ועמד על רעתו כציבור בעל צביון וגאוה עצמית.

אבל יום-האדמה הוא גם יום התיז-כורת לאחד ממעשי-האיוולת הגדולים בתולדות המדינה. האיש הנושא באח-ריות אישית לאיוולת זו הוא יצחק רבין.

גם ומחוספס. ה-30 במארס 1976 יכול היה להיות יום של הפגנות שק-טות. הציבור הערבי חשש מפני הפקעה גדולה של אדמות בגליל, ורצה להפגין נגדה.

היו שהבחינו בהצטברות חומרי-הני-פץ, ושטרחו להזהיר מראש את ראש-הממשלה, יצחק רבין. אולם רבין נשאר אטום. הוא נתן הוראה לדכא כל התפר-עות אפשרית ככות.

הוראה זו נפלה על אוזן קשבת. האר-צון היתה אוזנו של אלוף פיקוד-הצפון, רפאל (רפול) איתן, אדם גם ומחוספס המאמין רק בשפה אחת: שפת-הכוח. בהשראתו היו הכוחות מוכנים להפעיל כוח מאסיבי. הרבר הביא למרחק-דמים מיותר לגמרי.

שלמה הייל, מי שהיה אז שרי-המיש-טר, הביע בדיעבד, לפחות בחצי פה, את צערו על המישגה. לא כך רבין ורי-פול.

מאז אותו יום הפך הציבור הערבי בישראל לכות. הוא גיבש את מוסדותיו הלאומיים העצמאיים, כשפניו אל אחיו הפלסטינים שמעבר לגבול. אלה אימ-צו לעצמם את יום-האדמה כסמל פלס-טיני כליל-לאומי, משני עברי הקו היר-רוק, כפי שנאמר השבוע בכרוז של הנהגת האינתיפאדה.

כל זה היה נמנע אילו נתן או יצחק רבין הוראה חד-משמעית: לא לירות.